

mannen met poezen, mannen met honden, mannen wijdbeens of gedrapeerd op bed, mannen in zee, mannen bij een bootje, mannen buiten de boot, mannen met een motor
de mijne heeft zijn hoofd in zijn hand

mannen met een column, mannen die niet zoeken, mannen met geld, mannen met een interessante baan, mannen met reislust, mannen met bijzonderheden, mannen met lichte dominantie, mannen met ergernissen
de mijne heeft zijn hoofd in zijn hand

mannen die willen, mannen die niet zijn, mannen die meisjes vragen, mannen die de dans overslaan, mannen met kinderen
de mijne heeft zijn hoofd in zijn hand

oeverloze gesprekken herinner ik me of soms alleen die grote lul die ongevraagd altijd uit zijn broeken kroop
beschimmelde etensresten op de rand van het bed, een badstof pyjama in het huis zonder verwarming, een badkamer die nooit afgebouwd werd, de poes die als een hondje apporteerde, de kattenbak die ik leegde, hand in hand, het wasrekje in de hal met bevroren kleding, de geruststelling

ik zou niet dood gaan op dat moment maar dat ik leven wilde was teveel gevraagd

als ik opnieuw zoek, is hij spoorloos
net zoals die leuke man van laatst die alleen schreef van andijviestamppot te houden en wèl van hema-worst
of die bohémien met een kind in frankrijk en oog voor kunst

ik verveel me
heb een handvol pepernoten naast me
ga rijmen voor de sint

doe je ogen niet meer open wil je? dylan vertelt hoe hij droomde van een rijtjeshuis met wit dak en roze rozen in de achtertuin en noemt zijn ex een van de liefalligste schepselen van deze aarde terwijl ik hem de nobelprijs voor literatuur had willen geven en alsnog doe - hij loopt naar het podium en mompelt terwijl zijn kinderen in de extra lange buick wachten, ik heb een roos tussen mijn tanden en onkruid in mijn achtertuin en hij lacht een zeldzame lach, i ain't going to hell for nobody, doe je ogen niet meer open en laat me bewegen bovenop je, ik druk je armen naar achteren en veeg met mijn haren over je lijf, if you think you've lost everything, you find you can always lose something more

hoorde je me gillen? loop naar beneden, altijd op blote voeten, zie, ZIE maar VOEL een muis wegschieten onder de kast en raak helemaal in paniek, RIPPERTJIEP de muis uit de verhalen van cs lewis die ik weer voorlees, ik geef hem gewoon een naam, dan valt het allemaal wel mee, of Harry, FRED desnoods, de muizenknuffels van Steiff zet ik voor de kast - de staartjes zijn daar door de kinderen al vanaf gebeten cq geknipt (wie knipte er vroeger pony's in het haar van haar barbies?) en de merkjes zijn uit de oren gescheurd (waanzinnig duur merk, gegoede ouders) - ik ren terug, ren weer de trap af, van het gebonk van mij zijn op zijn minst dertig burens wakker geschud uit hun gedommel voor de buis dus ook rippertjiep moet dromenland verlaten, flesje wijn vergeten

ik heb gitaar les gehad van mijn achtste tot mijn veertiende - wilde na al het klassieke alleen maar
'als de rook om je hoofd is verdwenen' van boudewijn de groot spelen en natuurlijk de
kampvuurliederen van dylan
toen ik de accoordenboekjes kocht, ging ik niet meer naar les

ik heb geen gitaar meer aangeraakt
davids elektrische gitaar hoort bij zijn oude leven, zegt hij en staat met de piano, accordeon,
synthesizer, tuinslang
bij zijn pappa

geen linkin'park's 'in the end' live hier dus
of supergirl - 'supergirls don't cry, they just fly'

zo is het maar net

ik herinner me 1 optreden van mezelf
waarschijnlijk in het bijgebouw van de hervormde kerk
weet alleen nog dat de uitlopende mouwen van mijn - door mijn moeder zelfgemaakte jurk -
hinderlijk tegen de snaren wiegden en dat er een roestbruin randje om zat, om die mouwen dan

ik zou kiezen voor de chocola en de guacamole al op hebben, je kent nog niet mijn gulzigheid, zoals ik zou kiezen voor de minnaar, zelden ben ik besluiteloos, je kent nog niet mijn kracht, zoals ik zou kiezen voor rode wijn en niet alleen omdat dylan zong 'never could learn to drink that blood and call it wine, never could learn to hold you, love, and call you mine', al weet ik niet meer zeker of ik dat laatste niet zelf improviseer, zoals ik voor de seringjes kies die onder mijn snelbinders hun druppels en dieren verliezen en die eindigen op het graf dat de naam van zijn zoon draagt, het houten kruis naast het spoor ter inlossing blijkbaar van zijn schuldgevoel, zoals ik kies voor genade en zoekend naar de vader de zoon verloor, ook ik, zoals ik kies voor blijven en hem zijn weggaan verwijt, je kent nog niet mijn zwakte, zoals ik kies voor de nacht waarin ik hem opnieuw naar beneden druk en zijn armen houdt en zo langzaam mijn vrijen hervat, het regent nog steeds en ik zing zachtjes 'baby, you've been on my mind', dylan ook

ik was in slaap gevallen en werd wakker van de stilte, wist niet meer waar mijn kinderen waren en wat de leegte te betekenen had, had ik ze per ongeluk ergens achter gelaten, was ik snel een boodschap gaan doen terwijl ze baby-rose en warm ruikend alleen thuis waren gebleven, had ik de tijd vergeten of was ik gewoon langs mijn huis gefietst en op een oud adres terecht gekomen? op mijn mobiel staat een berichtje van rebecca dat ze boris voortaan negeert en bij niels gaat logeren en ik sms een trustee terug

ik zet thee, raap de slakken van de vloer, sluit de gordijnen, draai de deur op slot, verschuil me in mijn bed en probeer niet te denken aan wat de jongens bij hun pappa allemaal zouden kunnen gaan doen, samen fietsen op 1 fiets en dan hopeloos verdwalen in zijn nieuwbouwwijk, de lege flessen inleveren bij de spar en opgewacht worden door een groepje pubers dat hun het flessengeld afhandig maakt, zich in de vingers snijden bij het maken van het ontbijt terwijl hij uitslaapt, van de honger omkomen omdat hij uitslaapt en ze niet ontbijten, vergeten worden kortom en na drie dagen stijf omvallen vanachter de computers, weliswaar voor ieder één

ik kan niet slapen, kruip achter het scherm

wie is die ander?

de regen suist, ik kan niet fietsen zoals ik wilde op zoek naar de geur van seringen uit mijn ouders' tuin, mijn moeder zal op klompjes al een tak voor mij hebben afgesneden en die druipend op het aanrecht hebben gelegd, nog uren daarna kruipen de wormpjes in haar wasbak samen met de regendruppels, ze zal er maggi bij leggen en bieslook en wijzen op de zware vruchtdragende takken van de bessenstruiken en pruimenbomen en alles zal ruiken naar toen

maar ik kan de stad inlopen en koffie drinken bij de meisjes die altijd zo enthousiast een nieuw broodje verzinnen en de krant, vermoedelijk nog vochtig, van mijn geboortestreek openslaan en lezen

vrijheid is kunnen kiezen

'it's up to your knees out there ', een flard tom jones en een gekir op de achtergrond van een meisje dat liever een taxi neemt dan te blijven, de achterdeur laat andere klanken binnen, een stem zegt traag en bijna stoned 'heeeee, welkom op dit bevrijdingsfeest, het wordt lekker weer' en ik verwacht nog een 'hee, man' erachteraan maar er begint een herwaardering van police-nummers die toch niet bij de tijd van die stem horen en voordat ze aan dylan beginnen, sluit ik de deur, de kinderen horen niets, ze kijken niet eens op als ik de lege stenen fles vieux op de tegels stuk smijt, ze horen niet het zachte geplof van de helft van de fles die het gras bereikt en dus niet stuk valt, ik loop er naar toe en smijt alsnog stuk, een mozaïek stuk op onze achterplaats tussen het onkruid up to my knees, ik ben moe, een week vakantie is een week uit mijn ritme en een week lang denken dat ik iets leuks moet doen terwijl ik het niet doe, zullen we..., nee mam, maar jullie krijgen rsi als jullie zo doorgaan, pfff, maar eigenlijk bedoel ik dat ik wil, mijn woorden zijn allang stuk gevallen en komen maar zo zelden in het zompige groene zachte terecht, ik wil ze zoeken en ze sturen en een reactie krijgen die even snel is als mijn bewegingen, wat voor nut heeft het mij en anderen te sparen, uitstel van executie, geen taxi's voorhanden

tijdens de straktrekaflevering mag ik, o maar ik mag altijd als ik het vraag, hoor, zeggen ze geruststellend maar ik kan niet, eenmaal boven in mijn werkkamer die de onze geworden is, vergeet ik wat ik moet doen en schaam ik me voor mijn egoïsme en luister ik of ik geen gekrijs of geruzie hoor of zachte duwen tegen die steeds groter wordende lijven, stoeiend op de vloeren in ons hol, ik ga zinloze dingen doen zoals me inschrijven op een dating service en aan het eind van al die vragen me toch afmelden onderwijl de leukste foto's in een rsi-bevattelijke houding bekijkend, ik ga een collega een kaartje sturen via het kaartenhuis en doe eindeloos lang over een tutmuziekje en op google zoek ik al die mensen die ik ken, ik meld me aan bij workmate en verander mijn schoolbankgegevens en lees wat de vrouw van mijn liefje bij haar naam heeft staan, een treurig makende levensverzekering, ik kijk vanaf het scherm naar de fuut die haar nest alweer bij de brug heeft gebouwd en trots naast een zilverscherm zit dat waarschijnlijk na koninginnedag vanuit het groen in de singel is gewaaid en dat morgen of straks al haar nest kwijtraakt aan de enige gemotoriseerde boot hier in de buurt, ik kijk naar de buurman die het altijd lukt in een poepvrije strook van het gras aan de overkant van de weg te gaan zitten, zichtbaar genietend van een rust die er niet is, ik bel een vriendje die jarig is en zing een liedje voor hem en hoop dat ik klink als marilyn monroe die voor haar president zingt al is dit een verkeerd vriendje om dat te verlangen en ik kijk naar de wolken, ik lees, ik verstuur een, twee, drie mails

ik luister naar captain janeway terwijl de wierookgeur van beneden me geruststelt en bedenk me dat ze een toetje moeten

terwijl ik schrijf

(mijn schrift met daarin de dagelijkse dingen, een geliefde, een vriendin)

bedenk ik me me te moeten verontschuldigen voor mijn opdringend gedrag - mij lezend kun je je wel bedenken hoe makkelijk ik schrijf en hoe snel ik me achter mijn woorden kan verschuilen

ik ben een schrijver, weet wat ik koester, weet wat ik loslaat, weet wat ik teweeg breng (dodelijk maar ook verrassend), weet ook wat ik nalaat en flirt net zo makkelijk op dit scherm als daarbuiten - het spel van aantrekken en afstoten

hier, achter de werktafel in mijn kleinste kamertje op de eerste verdieping

(paars geschilderd, rode gordijnen, een werktafel en één kastje waarop elk van ons iets van zichzelf neerzette en luuk prompt een foto van jonathan plaatste en ik dus daarna allemaal kleine fotootjes van hen en aan de wand iedereen iets zelfgemaakts kwijt mocht zodat jonathan daar nu een eng masker heeft hangen tegen ongewenste bezoekers)

daar dus, met uitzicht op de singel (de rand van de stad) en de twee rode brievenbussen

(die hoogstwaarschijnlijk op mijn oude dag voor plezier gaan zorgen door hun bereikbaarheid en bezoekersfrequentie)

voel ik me veiliger

maar ik mis het schrijven op papier, de lange keukentafel waar ik me over boog, het krassen in het blad

(lege vellen, een boekwinkel, de geur van)

het vervolgens op mijn mosgroene oude ibm

(met bolletje en gekocht van mijn eerste loon)

uittypen van al mijn teksten, het nummeren van de bladen en het inbinden met het oude inbindapparaat op kantoor

en veiligheid is maar zo betrekkelijk

het is het je eigen maken van dat wat je het beste kunt

de ruimte in ogenschouw nemen en ze indelen in dat wat je overzichtelijk vind

het lijkt op het opnieuw in bezit nemen van dit huis, bijvoorbeeld, nadat mijn man vertrok, de geur van verf in elke kamer

als de letters op een nieuw vel papier

een nieuw document

(open mij, open mij)

soms verwijt ik me zelf gemakzucht - aandachttrekkerij, mooischrijverij, volksverlakkerij en zou ik dus beter die column kunnen maken

deze twijfels zijn je misschien vreemd

misschien scheid ik zo het kaf van het koren

praat ik hardop, denk ik overluid

hoor ik mijn hersens kraken

terwijl ik een en al gevoel ben

zoiets?

je schrijft bijvoorbeeld zomaar een mailtje aan een onbekende enthousiaste vrouw en begint over de kleur van haar haren en verzint de kleur van haar ogen daarbij, je loopt over straat en maakt opeens een huppeltje waarbij je benen bijna elkaar raken en je een fractie van een seconde in de lucht hangt, nooit geweten dat je dat kon doen, je stopt een bloemetje onder de ruitenwisher van die prachtige neger even verderop of reserveert bij voorbaat zijn parkeerplekje voor je deur, je belt je ex en legt voortijdig de hoorn neer, heel kinderachtig draai je zeven keer achter elkaar can't fight the moonlight en je danst erbij (je negeert het feit dat je kinderen de gordijnen dichttrekken), je stopt je vingers in de mayo pot om het laatste restje eruit te halen en doet dat ook bij de mosterd, alles vermengt zich en verhoudingen worden eindelijk duidelijk terwijl ze zo moeilijk leken toen je volwassen was, o ik wil niet volwassen worden, je neemt je pippi langkous tasje mee op de begrafenis van dat nichtje dat maar even ouder was dan jij en steekt de draak met haar zorgvuldigheid, je slikt je tranen weg en slaat af, je komt voorbij de lekkerste turk en koopt gretig zijn waar en neemt alles in een keer mee, de plastic tasjes scheuren en regen valt op het brood, je verzint je moeder de ergste verhalen zodat zij tevreden is met haar bestaan, je koketteert met je tekortkomingen en bij voorbaat wordt het je al vergeven